

The Merchants

Vardes første (og bedste) pigtrådsorkester

Vi skrev 1964, jeg gik i 2. real A og min interesse for pigtrådsmusik var allerede stor, til mine klassekammeraters store forundring for det var jo bare noget larm. Jeg havde en meget hemmelig drøm om, at det en dag var mig, der stod på den projektørplyste scene og blev tiljublet af skrigende pigefans. Men sådanne drømme holdt selvfølgelig helt for mig selv. I år var det vores tur til at spille skolekomedie. Vi skulle opføre stykket med lidt støtte fra B-klassen. Vi anså så afgjort B-klassen for at være os langt underlegne, vi var skolens bedste klasse i vores egen selvforståelse. Vi var jo kommet direkte i realklassen, hvorimod B-klassen var noget af et "opsamlingshold", for slet ikke at tale om C-klassen, hvor eleverne kom fra Vardes omegn - dem snakkede vi overhovedet ikke med. (Ja, tænk engang). Jeg havde om end ikke hovedrollen, så spillede jeg dog prinsens tro væbner i en rigtig flot uniform, som gjorde et vist indtryk på pigerne. Jeg soledede mig i popularitetens lys. Det var os fra A-klassen, der havde hovedrollerne, B-klassen var statister og C-klassen var slet ikke med. (Det var altså ikke bare os, der havde det hieraki, men også lærerne!)



2. real A opfører "Prinsessen og Grundloven" i den gamle Arnberghal. De to statister i bagerste række er Tom og Bent, som var med til at danne The Merchants. Jeg står lige bag prinsen, og mit kys til kammerpigen ligner vist mere en brydekamp end en varm omfavnelse.

Vi opførte "Prinsessen og Grundloven" til skolefesten i den gamle Arnberghal, og det gik rigtig godt, så hvad mere kunne jeg ønske mig. Men så skete der pludselig noget, som ingen af os havde forudset. To af statisterne fra B-klassen og to småunger fra

□

var i grunden tydeligt nok – de skulle til at spille – de var et pigtrådsorkester. En misundelse begyndte at vokse i mig. Hvorfor var det ikke mig, der om lidt ville svinge guitaren om hofte og se de pigernes beundrende blikke?

Efter at have fået det hele stillet op, var de klar til at begynde. Vores lidt tunghøre skoleinspektør Agerschou trådte hen til mikrofonen, og det var helt tydeligt, at han ikke var vant til at bruge sådan én. Han rømmede sig og sagde så: "Vi har nogle unge mennesker, der gerne vil spille lidt for os, inden det store orkester spiller op til dans. De har lovet ikke at spille for højt (hvad Agerschou nu ellers godt kunne have brug for), så må jeg så præsentere: THE MERCHANTS."

Tom, Bent, Ole og Leif skruede op forstærkerne, kiggede på hinanden. Bent talte for: En, to, tre fire. Så satte de alle fire i gang. Klap, klap – klap,klap,klap – Let's Go! Selv om forstærkerne var små, var det alligevel højt, syntes jeg – dejligt højt. Mange, især pigerne, strømmede hen til scenen og kiggede beundrende op på The Merchants. Jeg ymtede vist noget om, at de spillede utroligt dårligt, og hvorfor skulle vi høre på sådan noget larm – jeg var ikke spor misundelig!!

Så gik der nogen tid uden at The Merchants og mine veje krydsedes. Jeg var godt klar over, at de var ved at blive rigtig populære i Varde og omegn. Og hvad så? Jeg var da bare ligeglad!!



The Sharons med Johan Lind i forgrunden



Yarrow's



Bagerst: Leif Kamadula, Bent Arildslund.
Forrest: Ole Christensen, Tom Pedersen

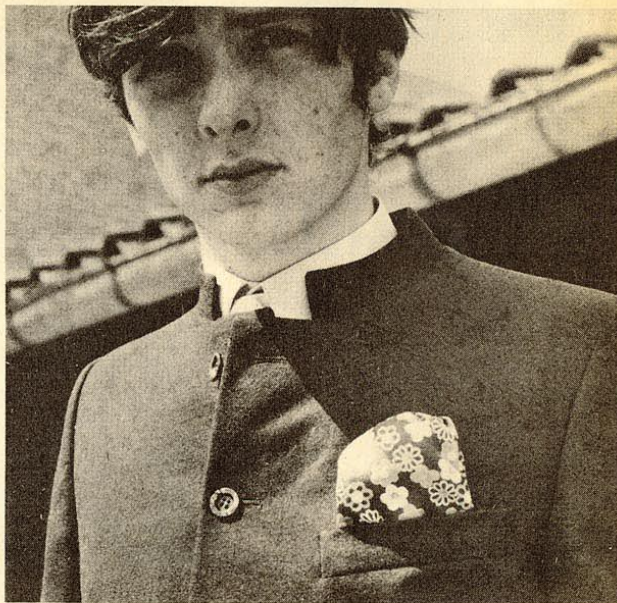
I et nummer af Beat så jeg pludselig et billede af The Merchants. Beat havde været på besøg i Africano i Esbjerg, og til den obligatoriske pigetråds konkurrence havde The Merchants meldt sig. Jeg kunne læse, at det var Sharons og Yarrow's, der var hovednavnene og med en blandelse af misundelse og fryd så jeg, at det ikke var The Merchants, der vandt.

På det tidspunkt havde jeg selv fået en lille gruppe, The Attacks, stablet på benene. Min bror og jeg på guitarer og Jens på trommer – ingen bas, men når Lollipop's kunne undvære en bassist, kunne vi vel også! Jens var ikke nogen særlig god trommeslager, det kneb med at holde takten, men hvad – vi havde energien, så det var bare en lille unødvendig detalje. Vi spillede mest hjemme hos os, men havde dog optrådt en enkelt gang på Ungdomsgården til en klassefest. Efteråret 1967 – var det tiden, hvor der blev oprettet en masse små tøjbutikker (Boutique's), som udpræget henvendte til de ungdommelige købere – "Swinging London" var kommet til landet, og det skete også i Varde. Byens største manufakturhandler, Fenger, ville oprette en lille butik i kælderen med smart modetøj til de unge. Chefens søn var kommet hjem fra Schweitz med mange gode nye idéer, som skulle prøves. Butikken blev færdig og var mere oplagt, end at lade et pigetrådsorkester spille til åbningen. Og hvad var så mere heldigt? Jens' far var førstemand hos Fenger, så han blev overtalende til, at lægge et godt ord ind for os – så VI kunne få lov til at spille når "Boutiquien" skulle indvies. Det lykkedes og vi var både stolte, spændte og noget nervøse, da vi fragtede vores instrumenter og eneste Selmerforstær-



The Attacks i Fengers kælder - men der var ikke meget "Boutique" over den - på det tidspunkt. Det var der ugen efter!

VARDES SMARTESTE TØJ KOMMER FRA SCHWEIZ



»Poppen« i Fengers Herremagasin i Varde er ikke kedelig. Indehaveren er fyldt med gode ideer og kan slet ikke få tøjet smart nok, så han må selv importere direkte fra lande, der normalt ikke er kendt for beat-tøj som for eksempel Schweiz. Blandt andet har han importeret en lang, sort jakke med

Mao-krave og blomsterfoer – også i brystlommen. Foret kan trækkes op og bruges som lommeterklæde. Til pigerne er der herreundertrøjer. Man kan selv bestemme, hvad der skal males på dem. Annette fra Esbjerg ta'r LSD – siger hun! Levering på undertrøjer: 1 uge.



ker ned i Fengers kælder. Vi var lidt skuffede, da vi så kælderen, hvor vi skulle spille. Der var ikke megen »Boutique« over den – kun nogle hylder med lidt tøj på. Det var ikke lige det, vi havde ventet, men vi tænkte, at sådan skulle det nok være. Vi fik sat instrumenterne op og var så parat til at begynde at spille. Vi ventede, at der ville kommen nogen fra forretningen, men det gjorde der ikke. Så vi begyndte – Vi spillede en halv times tid og der kom da også nogle få og lyttede til os, men de gik hurtigt igen. Det var ikke den succes, vi havde håbet på, og vi var noget slukørede, da vi senere på aftenen trak forstærker og instrumenter hjem igen.

Næste uge kunne jeg læse i avisen, at nu ville Fenger til at åbne en »Botique« for unge i forretningens kælder. Hvad, tænkte jeg, vi spillede da til åbningen i sidste uge. Men nej! Der stod helt klart og tydeligt, at åbningen ville blive fejret med musik af Vardes bedste pigtrådsorkester THE MERCHANTS – kunne ydmygelse blive større?



THE MERCHANTS

The Merchants på scenen ved Jyllandsmesterskaberne i Pigtråd 1965

Lidt historic

The Merchants bliver dannet i Varde i 1964 med følgende besætning.

Tom Pedersen - rytmeguitar
Leif kamadula - single-guitar
Bent Worm Arildsen - trommer
Ole Christensen - bas

Gruppen bliver hurtigt populær i Varde og omegn, og The Merchants deltager i diverse konkurrencer, så som Jyllandsmester i pigtrådsmusik, og en pigtråds konkurrence i Urup Forsamlingshus den 13. august 1966 arrangeret af Satisfaction Club, Brørup, men de vinder aldrig noget.

I 1967 forlader Tom Pedersen og Leif Kamadula gruppen, og bliver erstattet af Anthony Bjerregaard (sang) og Dan Martiny (single).

The Merchants går i opløsning omkring 1969.

Anthony Bjerregaard og Bent Arildslund fortsætter i Sound 70, der i 1972 har et dansk top hit med »Hvem vil bo på Christianshavn«. Omkring 1973 bryder Anthony og Marius Knudsen ud af gruppen og danner duoen To Jyder. De har et kæmpehit i 1974 med »Da farfar var ung«. Der fulgte yderligere et par indspilninger med gruppen stoppede i midten af 70'erne.





The Merchants på Ungdomsgården i Varde i 1967/68. Fra venstre: Dan Martiny, Anthony Bjerregaard, Bent Worm Arildsen og Ole Christensen. (Privatfoto)



1999

The Merchants samlet til 60'er Bal

Vardes gamle pigtrådsband Merchants fandt efter 35 år sammen for en aften og spillede til 60'er Bal i Lerpøthallen

Varde: Stemningen var høj da The Merchants gik på scenen og spillede seks numre fra deres gamle repertoire på Ungdomsgården i 60'erne. Og mellem de velkendte Beatles og Hollies numre fortalte forsanger Anthony Bjerregaard anekdoter fra tiden på Ungdomsgården. Til stor glæde for de mange fremmødte fans.

- Anthony Bjerregaard var jo Vardes svar på Mick Jagger dengang, og det var rigtig godt at høre både ham og resten af bandet igen. Det blev en lidt mere "ægte" 60'er aften, fordi de kom og spillede.

Det var en stor oplevelse for, fortæller Torben Storgaard, som udover selv at være gæst også er med i VIFs Venner, som stod for arrangementet.

For Chris Graversen var det en drøm, som gik i opfyldelse, da bandet gik på scenen.

- Jeg har flere gange uden held opfordret dem til at samles igen, så det var helt fantastisk at se dem spille. Det kunne være godt, hvis de gør alvor af det og kommer igen for at spille en lidt længere koncert en dag, siger han.

The Merchants var på scenen i godt en halv time, og de gav alt, hvad de havde i sig. Og selvom det var 35 år siden de sidst havde spillet sammen, så forstod de stadig at skabe stemning.

Faldt ind i rollerne

For bandmedlemmerne var det også en helt speciel dag. Selvom de fleste var blevet lidt tyndere i toppen, og havde taget et par kilo

på, så havde de ikke svært ved at genkende hinanden, da de inden koncerten mødtes for at øve.

- Vi faldt med det samme ind i rollerne, og jeg tror faktisk, at vi alle sammen følte, at vi kun havde været væk fra hinanden i et par dage. At der er gået 35 år har vi svært ved at forstå, og koncerten gik over al forventning, vi fik vist aftenens største bifald, fortæller Tom Petersen, som spiller singleguitar i The Merchants.

For ham og de andre bandmedlemmer betød gensynet, at de blev mindet om, hvor meget de har til fælles, og derfor er bandets optræden til 60'er Bal ikke det sidste, som Varde kommer til at høre fra The Merchants.

- Vi kan slet ikke forstå, hvorfor vi ikke for længe siden har fundet sammen.



Vi levede i nuet

Anthony Bjerregaard blev forsanger i Merchants. En tid han husker som sjov og fuld af oplevelser

Varde: 1967 blev et spændende år for Anthony Bjerregaard, for der blev han forsanger i The Merchants, og i det som han selv kalder for byens første rigtige pigtrådsband. Bandet havde sine helt egne metoder til at lære nye sange.

- Vi lyttede til Radio Luxembourg for at få fat på numrene, inden de blev populære herhjemme. Hvis en af os havde hørt en sang, så lyttede de andre dagen efter, og så optog vi sangen og forsøgte på bedste vis at skrive teksterne ned. Det var langt fra altid særlig korrekte oversættelser, men det var der ikke nogen, som lagde mærke til, vi spillede jo bare og folk dansede, fortæller han.

Bandet var dog altid spændte på at se publikums reaktioner, når de spillede nye numre. Inden bandet gik på scenen, blev der trods mangel på udstyr alligevel foretaget lydprøve. Men om den egentlig havde nogen betydning for lyden til koncerten, kan man stille spørgsmålstegn ved.

- Drengene stillede altid udstyret op, og når så vi var klar, så spillede vi. Så var der altid en, som gik ned i salen og med ordene "det lyder godt nok", gav et "go" til aftenens koncert. Men det må ikke altid have lydt lige godt. Det ville vist ikke have gået i dag, siger 55-årige Anthony Bjerregaard, der ikke længere bor i Varde men er flyttet til Grenå.

Brugte pengene hurtigt

Før tiden med Merchants var han fra 1965 forsanger i det lokale band AN0027, hvis navn vist nok er titlen på en digtsamling, som et af bandmedlemmerne var ret begejstret for. Bandet spillede Rolling Stones numre og var en lokal konkurrent til The Merchants. Men selvom han var en lokal kendis, så var der ikke mange penge i musik.

- Vi brugte pengene lige så hurtig, som vi tjente dem. Vi var vist alle i lære og gik også med aviser. Det var vi nødt til for at kunne få råd til både at betale husleje og have det lidt sjovt. Vi levede i nuet dengang og nød livet, fortæller han.

Efter tiden med The Merchants havde Anthony Bjerregaard succes på Dansktoppen i De to Jyder, hvor han længe var nummer et med hittet "Da farfar var ung". I dag arbejder han på Grenå Handelsskole, og kunne godt tænke sig at blive genforenet med "The Merchants".

- Det vil tage en time at øve, så er jeg sikker på, at vi var klar til at spille for et publikum. Hvordan det så ville lyde, det ved jeg ikke, men måske ville det lyde bedre i dag, nu hvor vi har lydudstyr til rådighed, siger han, og understreger, at han er frisk på at spille med "The Merchants" for en aften.

Tekst: Heidi Korshøj Kristensen

Foto: Privat fotos

Verdenskendt i Varde

Bent Worm Arildsen spillede trommer i Varde-bandet »The Merchants« i 1960'erne, som han blandt andet fortæller om i den nye udgave af »Vestjyske Fortællere«.

Bent Worm Arildsen blev født i 1949 og voksede op i Varde. Først i boligforeningen Kongsgården på Dr. Thorsensvej og senere i forældrenes lille nybyggede parcelhus på hjørnet af Højvangsalle og Lerpøtvej.

Han fortæller i »Vestjyske Fortællere« blandt andet om barndommen med fodbold i Varde Boldklub og Varde Gymnastikforening, skøjtning på en ildelugtende Jeppe Skovgårds Sø i søndre Varde og tiden på Sct. Jacobi Skole.

Fede rytmer

I 60'erne blev det musikken, som fik Bent Worm Arildsens interesse, og han sneg sig ind på »Villys Bar«, »Hjørnet« og mælkepopbaren under det tidligere Hotel Varde:

- Det var lukket land for mig ifølge mine forældres instruks, men der blev spillet jukebox musik, der rykkede: Cliff Richards, Elvis Presley, Jerry Lee Lewis, Chuck Berry og Beatles, fortæller Bent Worm Arildsen.

Fra pap til trommer

Den medrivende musik motiverede Varde-drengen til at spille trommer på papkasser og grydelåg sammen med kammeraten Leif Kamedula, som forsøgte sig på akustisk guitar og Tom Petersen på bas og guitar.

- Vi sugede til os af den erfaring, som et eksisterende Varde-band, »The G-Men«, havde. De spillede hver torsdag på Ungdomsgården, og de inviterede os til at spille i pauserne, husker trommeslageren.

"Købmændene"

Det blev starten på en tid med bandet »The Merchants«, som opnåede verdensberømmelse i Varde og omegn. Der blev spillet i små klubber i starten og til sidst stod den på opvarmning til større navne i Tyskland og senere til for eksempel Peter Belli i Arnbjerg Hallen.

- Vi tjente penge, men de blev hurtigt brugt. Vi kom en del på Hestetalden (nuværende Havana), og sulten blev stillet ved en af de to pølsevogne på Torvet, fortæller Bent Worm Arildsen.

Genkendt 30 år efter

»The Merchants« fik mange lokale fans fra 1963 til 1973, hvor bandet splittede op, og det har Bent Worm Arildsen mærket til 30 år efter, selvom han har boet i Esbjerg i siden 1973:

- Jeg arbejdede i Varde fra 2001 til 2005 som byggeleder, og jeg blev faktisk stoppet af en del mennesker, som kunne kende mig. Det var jo en banebrydende tid inden for musikken den gang, siger han.

Ren nostalgi

Trommeslageren fra hedengangne »The Merchants« svinger stadig trommestikkerne fra tid til anden.

- I 2004 havde vi en jamsession med The Merchants i Lerpøthallen, og sidste år var vi samlet i »Sound 70«, som jeg spillede i efter Varde-tiden, fortæller Bent Worm Arildsen.

Nina Wolff – Ugeavisen Varde 10. oktober 1912



Bent Worm Arildsen på trommer til nostalgiarangement med »Sound 70« i Grindsted sidste år. (Privatfoto)